

Hjernen Er Alene

Seigmen

det er midt på dagen
jeg er alene i huset
jeg står midt i stuen
jeg er alene i huset
jeg stirrer ut av vinduet
jeg stirrer ned mot havet
med ett blir jeg redd
jeg ser at havet kommer nærmere

hjernen er alene
jeg vil få meg vekk
men jeg tar ikke gøy ut
jeg vil ikke se
men jeg tar ikke la vær'
jeg hvisker hjelp
selv om jeg vet at ingen vil høre meg

jeg går ut av huset
jeg går ned mot havet
jeg har ingenting
naturen står stille
trærne krymper
og havet det tar ker bort
selv om jeg går og går
så kommer jeg ikke nærmere

jeg snur og ser tilbake
huset fullt av mennesker
jeg løper ned mot klippene
men havet har forsvunnet
jeg roper hjelp
selv om jeg vet at ingen vil høre meg

jeg snur og ser tilbake
huset fullt av mennesker
jeg løper ned mot klippene
men havet har forsvunnet
jeg skriker hjelp
selv om jeg vet at ingen vil høre meg

hjernen er alene
jeg snur og ser tilbake
huset fullt av mennesker
jeg løper ned mot klippene
men havet har forsvunnet
jeg skriker hjelp
selv om jeg vet at ingen vil høre meg

alene